

MENTORICA

Nekoč sem nekje prebrala misel o tem, da človek nikoli ne ve, kaj ga giblje, spodbuja, usmerja; ta misel me spremlja že veliko let, v zadnjih letih sem jo nekoliko preoblikovala: človek sprva res ne ve, kaj ga giblje, skozi čas pa to jasno spozna. V svojem osebnotnem razvoju lahko dobimo ljudje zelo jasen uvid v to, kateri dogodki so bili ključni za našo rast in kateri ljudje so pustili dovolj močan pečat v naših življenjih, tako močan, da je vplival celo na pomembne odločitve in nas pognal v tok dogajanj, katerih del smo sicer želeli biti, a nismo znali (ali si nismo upali) stopiti vanj. Brez vsakršne patetike lahko zapišem, da je na mojo strokovno rast, pa tudi na osebnotno – oboje se mi zdi tako tesno povezano, da se mi zdi ločnica pravzaprav precej umetna – najbolj vplivala profesorica Boža Krakar Vogel, predvsem v času mojega podiplomskega študija.

Božo Krakar Vogel sem spoznala že v času dodiplomskega študija pri predmetu didaktika književnosti. Naj poudarim, da sem vse do takrat, ko se je začel ta predmet, na fakulteti čakala na nekaj, kar me bo prevzelo, in si govorila, da bo v okviru sicer ljubljenega študija vendarle prišlo nekaj, kar me bo zares nagovorilo. In me je: predavanja Bože Krakar Vogel so bila tisto, kar sem zares pričakovala – dinamična, polna svežih vedenj, zanimiva; zaznati je bilo mogoče, da predavateljica področje pozna od blizu. In vedno so puščala toliko vprašanj, toliko možnosti za razmišljanje ... Verjetno je v tem glavni razlog, da me je na podiplomskem študiju pot pripeljala prav k njej; sicer malce nepripravljeno, saj ob prvem srečanju, ko naj bi napovedala temo in raziskovalni problem, nisem natančno vedela, kaj bom raziskovala, vedela pa sem, kateri temeljni problemi se pojavljajo v srednješolskih

oddelkih, saj sem pred prijavo na podiplomski študij že več let učila na srednji šoli. A že prvo strokovno srečanje pri mentorici (o Boži Krakar Vogel še vedno govorim kot o svoji mentorici) je dalo pomembne rezultate, ki so vplivali na vso mojo kasnejšo raziskovalno pot: izkušnje iz moje poučevalne prakse in njeno bogato strokovno znanje ter mentorske izkušnje so porodile idejo za prvo raziskavo: *Kako berejo dijaki štiriletnih strokovnih šol*, ki je postala jedro moje magistrske naloge. Pot sva torej jasno začrtali, nato me je čakalo zavzeto delo – delo v oddelkih na srednji šoli in vzporedno raziskovanje – ves čas sem v strokovnih stikih z mentorico preverjala, ali je moja smer še prava: sem dovolj natančna, dovolj strokovna, dovolj jasna; vedno je kritično ovrednotila opravljeno delo, dala kako sugestijo in znala pohvaliti trud in inovativnost. Slednje se mi je zdelo ključno: za mladega človeka je tako pomembno, da ga kdo zares opazi in to brez zadržkov pove, poudari. Mentorica je znala (zna) opaziti inovativnost in napredek. To pri njej zares cenim. Koliko mi je pomenilo, ko je pohvalila kako mojo zasnovno učne ure (tudi kasneje, ko sem podiplomski študij že končala in sem pripravljala gradivo za objavo) in izpostavila svežino, drugačnost! Zdi se mi, da mnogi ljudje nekako še znajo pohvaliti delo, trud (*Ti si pa res priden.*), drugih kvalitet pa ne opazijo (ne opazimo?), ne znajo (ne znamo?) o kom reči, da je njegovo delo res dobro, kakovostno, inovativno. Glagoli v oklepajih z vprašaji so izraz (po mojem mnenju) nujno potrebne samokritičnosti – namreč: samo upam lahko, da sem se od svoje mentorice dovolj naučila tudi o delu z ljudmi (v mojem primeru predvsem z dijaki) – da znam poiskati prave kvalitete, da znam pohvaliti dosežke in najpomembnejše: upam, da sem se naučila tega, kako ohrabriti človeka. Ob tem sem se spomnila neke druge osebe iz svojega življenja, profesorice iz srednje šole, ki je nekoč rekla: *Nismo vsi junaki*. Res je – nismo vsi junaki – ampak Boža Krakar Vogel zna res spodbuditi človeka; in ker sama potrebujem nekaj spodbude, moram poudariti, da je prav ona »kriva« za mojo prvo objavo strokovnega dela.

Dober mentor vpliva s svojo osebnostjo, z zgledom in z izkazanimi rezultati lastnega (raziskovalnega) dela. Številna znanstvena in strokovna dela Bože Krakar Vogel predstavljajo temelj slovenske didaktike književnosti, z njimi postavlja teoretično osnovo vede na Slovenskem in usmerja delo praktikov. Njena dela sprejemam tako, kakor sem jih označila (oziroma so na splošno označena): tudi za moje poklicno udejstvovanje, za poučevanje, predstavljajo dela profesorice Bože Krakar Vogel temelj, ki odpira veliko možnosti za kreativno realizacijo pri pouku.